

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ἦλθα νὰ σὰς ἴδω μίαν στιγμὴν. Θὰ . . . θὰ ἐπιστρέψω . . . ἂν τὸ συγχωρήτε.

(χαιρετὰ πάλιν καὶ ἐτοιμάζεται ν' ἀναχωρήσῃ. Ὁ Πρευάν παρακαλεῖ διὰ σημείων τὴν κόμησάν νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.)

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Δὲν εἴσθε πρὶς πολὺ βιαστικός! μείνετε δά. Ἔχω νὰ σὰς ὁμιλήσω.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ὅπως θέλετε.

(κάθεται πάλιν.)

Η ΚΟΜΗΣΣΑ (καθ' ἑαυτήν.)

Ὁ Πρευάν τὸν ἐνοχλεῖ, εἶχε δίκαιον. (μεγαλοφώνως) Ἦθελα νὰ σὰς ὁμιλήσω διὰ τὸ κτῆμά μου, εἰδεύρετε . . . (καθ' ἑαυτήν) τί βάσανον.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, (ἀνοίγουσα τὴν θύραν χωρὶς νὰ εἰσελθῇ.)

Ἐξαδέλφη . . .

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τί τρέχει;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἀνεχώρησεν ὁ Κύριος Πρευάν;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ὅχι, Κυρία! βλέπω ἐδῶ ὥραιας ζωγραφίας ἀνυπογράφους καὶ ἡ ὑπογραφή εἶναι τῷ ὄντι περιττή! Βλέπων τις τὴν λεπτὴν ἐργασίαν τῶν ἀναγνωρίζει τὸν ζωγράφον.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Γράψετε με ὑποκάτω στίχους.

ΠΡΕΥΑΝ.

Τί θὰ μὲ δώσετε δά τὸν κόπον;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Σὰς τὸ εἶπα' μίαν περὶ ῥοῦκαν.

ΠΡΕΥΑΝ.

Καὶ ἐγὼ θὰ σὰς δώσω ἀντ' αὐτῆς στέφανον.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἐπρὼν φύλων;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἄνθη πορτοκαλλιᾶς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν τὰ θέλω.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε λοιπόν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν ἔχω καιρόν.

Σ.

("Ἐπεται συνέχεια").

ΜΑΓΝΗΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΑΙ

Ἐξ ἐπιστολῶν Ἑλλήνου φοιτητοῦ ἐν Βερολίῳ

—οοο—

23 Ἀπριλίου 1862

. . . Μία τῶν διασκεδάσεων τῶν διακρίων ἦτον δι' ἐμὲ καὶ ὁ μαγνητισμός. Ἐγνωρίσθην μετὰ τοῦ Κυρίου D. Γραμματέως τῆς Βρασιλιανῆς πρεσβείας, ἐπισήμου μαγνητιστοῦ. Μετ' αὐτοῦ δὲ ἤμην προχθὲς εἰς μαγνητικὴν συναναστροφὴν, ὅπου ἦτον καὶ ὁ κόμης D. πρέσβυς τῆς Ἰταλίας, καὶ τινες ἄλλοι τῶν γνωστοτέρων. Ἦτον δὲ περιεργότατον τὸ πρᾶγμα καὶ κωμικώτατον, διότι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠκούετο εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην γωνίαν βόγχαλισμός, καὶ ἀνὰ εἰς ἐκ τῶν παρευρισκομένων ὁρώντων (clairvoyants) ἐπιπτε κοιμώμενος, καὶ τότε συνηθοῖζοντο ὅλοι πέραξ αὐτοῦ, καὶ τῷ ἀπέτεινον ἐρωτήσεις. Ἐκ τῆς πρώτης ὁμῶς ταύτης δοκιμασίας δὲν ἐπείσθην ἐντελῶς, καὶ χαίρω πολὺ ὅτι πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῇ.

—ο—

7 Μαΐου.

Μαγνητικὴ συναναστροφή δὲν ἔγινεν εἰσέτι δευτέρα. Εἰς τὴν πρώτην ὑπῆρχον ἐκεῖ τρεῖς κυρίαί καὶ εἰς κύριος νυκτοβάται. Τούτους ἐμαγνήτιζον οἱ παρόντες μαγνητισταὶ εὐκολώτατα, τοὺς ἀπεικοιμίζον δηλαδὴ, καὶ δέχομαι ὅτι ἀληθῶς, καὶ τοι ἔχων τὰς καὶ περὶ τούτου ἀμφιβολίας μου. Ἡ μαγνήτισις ἐγίνετο καὶ μακρόθεν, καὶ δι' ἄλλου δωματίου, καὶ διὰ μόνης τῆς ἐπαφῆς τῶν χειρῶν, καὶ διὰ μόνου τοῦ βλέμματός ἐνίοτε. Εἰς μάλιστα τῶν νυκτοβατῶν, ἅμα εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔπεσεν ἐπὶ ἀνακλίντρου ἀποκοιμώμενος, ἰσχυρισθεὶς ἔπειτα ὅτι ἅμα ἔλαβε τὸ νῆμα τοῦ κώδωνος εἰς χεῖρας, ἐμαγνήτισθη. ἅμα δ' ἐπελθόντος τοῦ ὕπνου, ἤρχιζον αἱ ἐρωτήσεις καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἐπρόκειτο περὶ γενικῶν πραγμάτων, τὰ πάντα ἐχώρουν ἄριστα, ἅμα ὁμῶς ἔκαμνον δυσάποκριτόν τινα ἐρώτησιν, μοὶ ἔλεγον ἀνοησίας. Ἡ συνομιλία αὕτη ἐγίνετο λίαν ταπεινὴ τῇ φωνῇ, καὶ ὁ ἐρωτῶν ἔπρεπε νὰ ἐγγίξῃ τὸν μαγνητιστὴν.

Ἐν ἄλλῳ πείραμα ἦτον ἴσως περιεργότερον. Μιᾶς κυρίας ἐδέθησαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ τῇ ἐδόθη κάλαμος καὶ χάρτης. Μαγνητισθεῖσα δ' ἔγραψε μετ' ὀλίγον καθαρῶς *ich liebe dich* (σέ ἀγαπῶ). Καὶ ἕτερον δ' ἔγινε πείραμα, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχεν. Ὅλοι καθήσαντες περὶ τὴν τράπεζαν, ἔδωκαν ἀλλήλοις τὰς χεῖρας, χωρὶς κανεῖς νὰ ἐγγίξῃ τὴν τράπεζαν. Ἐπρόκειτο δὲ ν' ἀνεγερθῇ αὕτη μόνη, καὶ νὰ κολλήσῃ εἰς τὴν ὀροφὴν ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ κάμῃ.

Ἐν ὅλοις καὶ ἐγὼ δὲν ἠξέυρω τί ἐντύπωσις μοὶ ἀπέμεινεν. Ἰσως ἂν ἐπαναληφθῶσι ταῦτα δυνηθῶ νὰ παρατηρήσω θετικώτερόν τι.

—ο—

21 Μαΐου.

Προχθές ἦτον μικρά μαγνητικὴ συναναστροφή εἰς τοῦ C., καὶ ἐκεῖ περὶ τοῦ μαγνητικοῦ ὕπνου ἐπαίσθηται πληρέστατα, ἰδὼν τὴν ἀγωνίαν δυστυχοῦς τινος κυρίως, ἥτις, ἐν ᾧ ἐκοιμήτο μαγνητικῶς, εἶδε, φαίνεται, φρικτὸν τι φάσμα, ἀλλ' ἀφ' ἐκτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξυπνήσῃ ἕως οὗ τὴν ἐξύπνισαν. Νυκτοβότα· εἶδον ἐπίσης πολλοὺς, καὶ ἐπαίσθηται ὅτι ὁ μαγνητικῶς κοιμώμενος δύναται νὰ ὁμιλῇ, καὶ ἐρωτώμενος, νὰ λέγῃ πολλάκις παράδοξα. Ἀλλ' ἂν ταῦτα ἔχωσι τι λογικόν, ἂν ἡ ψυχὴ δύναται νὰ ἰδῇ τὰ μεμκρυσμένα, νὰ προφητεύσῃ τὰ μέλλοντα, τὸ ἀμφιβάλλω εἰσέτι. ἔχει δηλαδὴ τὸ πρᾶγμα ὡς καὶ μετὰς τραπεζίας. Ἡ τράπεζα γυρίζει, ἡ τράπεζα κτυπᾷ, ἀλλὰ δύναται ἀληθῶς ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις, δύναται νὰ μαντεύσῃ; Τοῦτο μένει ἀμφίβουλόν.

Ἀλλ' εἶδα καὶ περισσότερα, διότι πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι περὶ μαγνητισμοῦ ἔδω οὐδεὶς γίνεται λόγος, ἀλλ' ὅτι τὰ πνεύματα ὑποτίθενται ἐνεργοῦντα. Καὶ πρῶτον μὲν εἶδα τὰ ψυχόγραφα, ἥτοι ἀλφάβητα μεθ' ἐνὸς δείκτου, ἐφ' οὗ ὁ μαγνητισθεὶς θέτει τὴν χεῖρα, καὶ ὁ δείκτης τότε δεικνύει ἀλληλοδιαδόχως γράμματα σχηματίζοντα λέξεις, μετὰ παραδόξου ἀκριβείας τῷ ὄντι. Ἐπειτα δ' ὁ μαγνητιστὴς εἶπεν εἰς τὸ πνεῦμα ν' ἀποδείξῃ τὴν παρουσίαν του, καὶ αἶφνης ἡ λυχνία ἐσβέσθη αὐτομάτως. Ἀφοῦ δὲ τὴν ἀνῆψαν ἐκ νέου, τῷ εἶπε νὰ καταδειχθῇ καὶ ἄλλως, καὶ ἀμέσως ἠκούσθη παρ' ὅλων καὶ παρ' ἐμοῦ ἤχος ὡς μεγάλης μύας πετώσης καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν.

Ἄλλα χθὲς πάλιν ἐγιναν θαύματα, δυστυχῶς ὅμως δὲν παρευρέθη, ἀλλὰ μοὶ τὰ διηγήθη ὁ C., ὅστις δὲν ἐτρελλάθη, καὶ δὲν ψεύδεται, ὡς πέπεισμαι. Διαταχθέντος τοῦ πνεύματος νὰ παρουσιασθῇ, μεγάλη σφαῖρα φωτὸς διηλθε τὴν αἴθουσαν, εἰς ὅλους κατευφάνη. Ἡ δὲ τράπεζα σχηματισθέντος περὶ αὐτὴν μαγνητικοῦ κύκλου, καθ' ὃν ὅλοι ἴστανται περὶ αὐτὴν, κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν, ἀλλ' οὐδεὶς τὴν ἐγγίζει, ὑψώθη τινὰς πόδας ὑπὲρ τὴν γῆν, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν μαγνητιστὴν. Μετὰ ταῦτα διετάχθη τὸ πνεῦμα νὰ παίξῃ κύμβαλον, καὶ κρότος ἠκούσθη ὡς λίθου πίπτοντος ἐπὶ τῶν κοκκάλων, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐθραύσθη χορδή. Μετὰ ταῦτα προέβησαν εἰς τὰ ψυχόγραφα, ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν ἤθελε νὰ κινήθῃ. Μαγνητισθεὶς τότε ἡ Κυρία de S., ἀγνωστος εἰς ἐμὲ καὶ οὐδέποτε ἰδούσά με, ἠρωτήθη περὶ τῆς αἰτίας τῆς ἀκινήσεως τοῦ ψυχογράφου. Αἶφνης ἀφῆκε κραυγὴν, καὶ εἶπεν ὅτι βλέπει τὸ ἐμποδίζον πνεῦμα, ἰστάμενον εἰς γωνίαν, ἣν τρέμουσα ἔδειξε, καὶ ὅτι δὲν διακρίνει εἰ μὴ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς, οἵτινες τὴν βασανίζουν. Ἦρχησε δὲ νὰ παρακαλῇ νὰ τὴν ἐξυπνίσουν, καὶ νὰ προσπαθῇ ἐγερθεῖ-

σα νὰ φύγῃ· ἐρωτηθεῖσα δὲ τότε διὰ τί τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο ἐμποδίζειν, εἶπε, διότι ἦν πνεῦμα λίαν δυνατὸν, ἀμφιβάλλον εἰσέτι περὶ τῶν μαγνητικῶν φαινομένων. Ἐρωτηθεῖσα ἔπειτα ἂν ἠδύνατο νὰ εἰπῇ τίνοος πνεῦμα ἦτον, ἀπεκρίθη ὅτι ἦτον κυρίου, ὅστις τὴν προτεραίαν ἦτον εἰς τοῦ C., καὶ διαταχθεῖσα νὰ προσπαθῇ νὰ διακρίνῃ τοὺς χαρακτῆρας αὐτοῦ, ἔδωκε κατὰ τὸν C., ἐμπρὸς πολλῶν ἀνθρώπων οἵτινες μὲ ἐγνώριζον, καὶ πολλῶν ἀγνώστων, ἀκριβὴ ἐμοῦ περιγραφὴν. Ἡ Κυρία ἀφύπνισθη τότε, καὶ ἐμαγνητίσθη τράπεζα, ἥτις ἤρχησε νὰ κάμνῃ παραδόξους κινήσεις. Τὴν διέταξαν τότε, ἂν τὸ κινῶν αὐτὴν πνεῦμα ἦναι καλόν, νὰ κτυπήσῃ δις, ἂν δὲ κακόν τρίς, καὶ ἡ τράπεζα ἐκτύπησε δις· ἀλλ' αἶφνης τρεῖς σφοδροὶ κτύποι ἀκούονται ἐν εἶδει διαμαρτυρήσεως εἰς ἄλλο μέρος τῆς αἰθούσης. Τότε δὲ, μαγνητισθεὶς ἀμέσως τις τῶν παρευρισκομένων, ἠρωτήθη τί τοῦτο σημαίνει, καὶ εἶπεν ὅτι τὸ πνεῦμα τὸ κινῶν τὴν τράπεζαν ἦτον τὸ κακὸν πνεῦμα τὸ πρὸ ἐλίου φανὲν εἰς τὴν Κυρίαν de S., ἡγὼ δηλαδὴ, καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι ἂν ἐπεχείρουν κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, τὸ πνεῦμα τοῦτο θὰ τὸ κατέστρεφε· τὸ δὲ μόνον μέσον θεραπείας θὰ ἦτον νὰ προσπαθῇσιν νὰ πείσωσι τὸ ἄπιστον πνεῦμα. Ἐκτοτε ἡ τράπεζα δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ κινήθῃ, καὶ ἡ συναναστροφή διελύθη. Ἐπομένως οἱ Κύριοι οὗτοι μὲ παρακαλοῦν τῶρα νὰ πεισθῶ, καὶ νὰ πηγαίνω εἰς ὕλας τὰς συναναστροφὰς ὅπου πρόκειται νὰ γίνωνται πειράματα. Ἐννοεῖς δ' ὅτι δέχομαι λίαν εὐχαρίστως, καὶ ἅμα ὀφθαλμοφανῶς τι ἰδῶ, δὲν θὰ λείψω νὰ σὲ τὸ γράψω. Εὐρίσκομαι τοῦλάχιστον εἰς ἀρίστην ὁδὸν πρὸς ἐξιχνίασιν τῆς ἀληθείας, καὶ θὰ τὴν παρακολουθήσω. Εἶμαι εἰς τὸ μέσον τῆς μαγνητικῆς ἐταιρίας τοῦ Βερολίνου, ἥτις εἶναι πασῶν ἡ ἀρίστη καὶ ἡ μεγίστη· ὥστε ἂν ὑπάρχῃ πυρὴν τις ἀληθείας, πιθανῶς θὰ τὸν ἰδῶ, ἢ θὰ πεισθῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει. Εἶναι δὲ ἕκτακτος τύχη ὅτι εἰσεχώρησα εἰς τὸν κύκλον τοῦτον, εἰς ὃν ὀλίγοι εἰσὶν οἱ κλητοί, καὶ αὐτὴν ὀφείλω εἰς τὴν συμπάθειαν τοῦ μαγνητιστοῦ K. Hahn, ὅστις λέγει ὅτι ἔχω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς παράδοξόν τινα ἀτμοσφαῖραν. Ἐπὶ πᾶσιν ὅμως θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ σὲ σημειώσω ὅτι δὲν ἐτρελλάθη.

—ο—

28 Μαΐου.

Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ τελευταία μου ἐπιστολὴ σ' ἐνέβαλεν εἰς ἀμφιβολίας περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεώς μου, καὶ διὰ τοῦτο σπεύδω σήμερον νὰ σὲ καθησυχάσω. Ἐκτοτε μίαν μόνον ἔγινε μαγνητικὴ ἐσπέρα καὶ δυστυχῶς δὲν ἐδυνήθη νὰ παρευρεθῶ εἰς αὐτήν. Ἀλλ' ἦτον ἐκεῖ ὁ K., ὃν ἄπιστοῦντα ἐντελῶς πιστεύω ὡς ἐμαυτὸν δι' ὅσα ὁμολογεῖ ὅτι εἶδε· εἶδε δὲ θαύματα, τὰ ψυχόγραφα ὁμιλοῦντα ἀπταιστως,

τράπεζαν ὑφουμένην μόνην εἰς τὸν ἀέρα, χορεύουσαν ἐκεῖ, καὶ ἔπειτα, ὅταν αἴφνης ἐφάνη που τῆς αἰθούσης φῶς μέγα ὡς ἀστὴρ, κακὸν τι πνεῦμα, ὡς ἐξηγοῦσιν οἱ κύριοι οὗτοι, ῥιπτομένην αὐθορμήτως ἐπ' αὐτὸ, καὶ προστριβομένην, ὡς διὰ νὰ τὸ ἐξαλείψῃ. Ἐννοεῖς πόσον ἐλυπήθην μὴ παρευρεθῆς ἐκεῖ, ἀλλ' ἅμα γίνω ἄλλων φαινομένων αὐτόπτης μάρτυς, ἀμέσως θὰ σοὶ τὰ γράψω.

Κ.

ΠΕΡΙ

τῆς παρ' ἡμῖν κοινῆς διαλέκτου.

—οοο—

Ἡ κοινὴ ἐν χρήσει παρὰ τῷ ὅχλῳ διάλεκτος, ἥτις φαίνεται τόσον διεφθαρμένη, καὶ ἥτις ὑπὸ τινων εὐρωπαϊῶν ἐθεωρήθη ὡς μίγμα διαφόρων ξένων γλωσσῶν, εἶναι, ἂν ἐξαιρέσωμεν ὀλίγας τινὰς εἰσαχθείσας ξένας διαφόρων ἐθνῶν λέξεις, ὡς μουσαφίρης, ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ, πιάτο ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, ζακόνι ἐκ τοῦ Σλαβικοῦ κτλ' γνησιωτάτη ἑλληνικὴ γλῶσσα, σύνθετος, ἵνα οὕτως εἶπω, ἐκ τῶν διαφόρων ἀρχαίων διαλέκτων, καὶ πλήρης γραμματικῶν σχημάτων, κατὰ μίμησιν τῆς ἐξ ἧς παράγεται ἀρχαίας γλώσσης (*)· οὕτως ἂν κοινῶς λεγώμεν ἁ-

(*) Εἰς τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν ὑπάρχει πλῆθος λέξεων οὐδόλως ἀπαντωμένων εἰς τὴν ἀρχαίαν, τοιαῦται χ. π. εἰσὶ τὸ ἀνάσκελα, πρόμητα, μαζώνω, πρίσκομαι. κτλ. πλὴν αἱ τοιαῦται λέξεις δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῶσι βάρβαροι διότι παράγονται ἀπὸ κυρίως Ἑλληνικὰς καὶ φέρουν σαφέστατα τοὺς τύπους αὐτῶν. Οὕτως ὑπάρχουσι καὶ σύνθετοι ὧν μόνον αἱ ἐξ ὧν σύγκεινται ἀπλᾶ εὐρίσκονται εἰς μίαν ἢ ἄλλην τῶν ἀρχαίων διαλέκτων οὕτως ἡ λέξις μεσημέρη δὲν ὑπάρχει παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἐντοσούτῳ οἱ Ἴωνες ἔλεγον ἡμέρη ἀντὶ ἡμέρα, καὶ ἰδοὺ πῶς ἔγινε τὸ νεώτερον μεσημέρη ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου μεσημέρια. Ἡ λέξις νωρίς δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀρχαίαν, ἀλλ' ὑπάρχουν ἔμως τὸ ἐν καὶ ὦρα ἐξ ὧν ἐσχηματίσθη διὰ συναλοιφῆς τὸ νωρίς ὅπερ σημαίνει ἐν ὦρᾳ.

Ἡ νεωτέρα γλῶσσα ποιεῖ ἀναλελυμένους τοὺς παρωχημένους αὐτῆς χρόνους τῶν ῥημάτων διὰ τοῦ βοηθητικοῦ ἔχω, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἀπαντᾷται ἐνίοτε καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν· οὕτως ὁ Ἡσίοδος λέγει «κρύψαντες γὰρ ἔχουσι (ἀντὶ ἔκρυψαν) θεοὶ βίον ἀνθρώποισι» καὶ ὁ Σοφοκλῆς «πρῶτος ἄσκοπον ἔχει περὰνας» (ἀντὶ ἐπέρανε).

Ἡ κοινὴ γλῶσσα δίδει οὐδετέραν κατάληξιν εἰς τινὰ κύρια θηλυκὰ ὀνόματα ὡς Μαριό, Κατερινιό, Μαρίδι (Μαρίδιον), Κατερίνι (Κατερίνιον), μάλιστα εἰς τινὰ μέρη λέγουσι καὶ μετὰ τοῦ οὐδετέρου ἄρθρου τὸ Μαριό, τὸ Κατερινιό, τὸ Μαρίδι, τὸ Κατερίνι κτλ. ἀλλ' οὐχ' ἤττον ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι μὲ οὐδετέραν κατάληξιν Γλυκέριον, Δεόντιον κτλ.

στάχυν ἀντὶ στάχυς τοῦτο γίνεται διὰ προσθέσεως, ὡς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἄλλοτε ἔλεγον ἀσταχυς, καὶ ἀσταφίς ἀντὶ σταφίς, ἐκ τοῦ ὁποίου δι' ἐτέρου σχήματος ἔγινε τὸ ἀπλοῦν σταφίδα. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ κοινῶς ἐν χρήτει ἐχθὲς ἀντὶ χθὲς, καὶ τὸ ἀπλέω ἀντὶ πλέω, ὃ ἔγιναν κατὰ μίμησιν ὡσαύτως τῶν Ἀθηναίων. Λέγομεν προσέτι σπονδύλιον ἀντὶ σπονδύλιον, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον ἀσφάραγος ἀντὶ ἀσπάραγος· ἔτι δὲ λέγομεν μαλόχα ἀντὶ μάλαχη μεταβάλλοντες τὰ δύο α εἰς ο, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι καὶ τὸ η εἰς α, ὡς οἱ Δωριεῖς. Ὡσαύτως ἐκ τῆς ἀρχαίας λέξεως κνήδη κατ' ἀρχὰς ἔγινε τὸ κνήθα μεταβολῇ τοῦ η εἰς α, ἔπειτα δι' ἀναδιπλασιασμοῦ προσετέθη τὸ ΚΗ λέγοντες κηκνήθα, καὶ τελευταῖον διὰ τρίτου σχήματος προσθέσεως ἔγινε καὶ τὸ ἀκηκνήθα.

Οἱ Ἴωνες μετέβαλλον τὰ δασέα εἰς ψιλὰ καὶ τ' ἀνάπαλιν, ὅπερ γίνεται καὶ εἰς τὴν ἀπλὴν ἡμῶν διάλεκτον. οὕτως ἐκεῖνοι μὲν ἔλεγον ἐνθεῦθεν ἀντὶ ἐντεῦθεν, καὶ κιθῶν ἀντὶ χιτῶν ἡμεῖς δὲ ἀπ' ὀλα ἀντὶ ὀφ' ὀλα, μεταύριον ἀντὶ μεταύριον, ἐφέτος ἀντὶ ἐπίτος· καὶ ἀντὶ βάτραχος λέγομεν βάθρακος (καὶ μὲ καταβιβασμὸν τόνου βαθρακός) ὡς οἱ Ἴωνες οἵτινες ἐπρόφερον βάθρακος καὶ βάτρακος. Λέγομεν ἀκόμη ἄσχημος ἀντὶ ἄσχημος, ὡς οἱ Δωριεῖς ἔλεγον δέχομαι ἀντὶ δέχομαι. Λέγομεν ἔτι σκάπτω ἀντὶ σκάπτω ὡς οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον φανός καὶ φάτρα ἀντὶ πανός καὶ πάτρα.

Λέγομεν δὲ κοινῶς φηκάρι ἀντὶ θηκάρι καὶ φλιθερόν ἀντὶ θλιθερόν, μεταβάλλοντες τὰ δασέα εἰς ἕτερα δασέα, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἔλεγον καὶ οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Δωριεῖς γῆρ ἀντὶ θῆρ (ἐξ οὗ παρήχθη καὶ τὸ λατινικὸν fera)· οἱ Ἀθηναῖοι γιλάρ ἀντὶ θιλάρ.

Λέγομεν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν γιαντὶ ἀντὶ διὰ τί, ἀλλ' οὕτω καὶ οἱ Δωριεῖς ἀνταλλάσσουν τὸ γ μετὰ τοῦ δ· ὅθεν ἀμέργω καὶ ἀμέρδω· δᾶ καὶ γᾶ· γνόςφος καὶ δνόςφος.

Μεταβάλλει ἡ κοινὴ γλῶσσα τὸ δ εἰς ζ, οἷον ζορκάδια ἀντὶ δορκάδια, ἀλλὰ καὶ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον ζορκάδες ἀντὶ δορκάδες, καὶ ἀρίζηλον ἀντὶ ἀρίδηλον. Ἐπὶ τὸ ο εἰς α, μάλιστα εἰς τοὺς ἀορίστους καὶ παρατατικούς χρόνους τῶν ῥημάτων, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἔκαμνον καὶ οἱ Δωριεῖς λέγοντες ὡς ἡμεῖς, ἐλάβαμεν, ἐγράφαμεν, καὶ ἐλαβαν, ἐγραφαν, ἀντὶ ἐλάβομεν, ἐγράφομεν, ἐλαβον, ἐγραφον.

Μεταβάλλομεν κοινῶς τὸ α τῆς αἰτιατικῆς πληθυντικῆς καταλήξεως εἰς αἰ λέγονταις ταῖς τιμαῖς ἀντὶ τὰς τιμὰς, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἔκαμνον καὶ οἱ Αἰολεῖς.

Ἐνίοτε συναλλάσσονται τὰ μέσα, οὕτω π. χ. λέγομεν γιλέπω ἀναὶ βιλέπω, ἀλλὰ καὶ οἱ Αἰολεῖς καὶ